Мій дід Михайло був храмостроїтель.
Возводив храми себто цілий вік.
Він був чернець, з дияволом воїтель,
печерник, боговгодний чоловік.
Він був самітник. Дуже був суворий.
Між Богом — чортом душу не двоїв.
І досі поминають у соборах:
храмостроїтель Михаїл.
Жив у землі, мовчущий не во злобі.
Труждався сам, нікого не наймав.
Він працював до поту на возлоб'ї
і грошей зроду шеляга не мав.
Ті тридцять срібних теж були грошима.
Це гріх. Це сльози діви Міріам.
Він був святий. Він жив непогрішимо.
І не за гроші будував свій храм.
Різьбив вівтар, збивав тесові паперті,
клав палець свічки тиші на вуста,
де з малювань, тонких, як листя папороті,
світився лик розп'ятого Христа.
Він ставляв хори, амфори й амвони.
В єпархію по ладан дибуляв.
А щоб кращіше бамбиляли дзвони,
шпіальтеру до міді добавляв.
Він баню зводив, не зійшовши з місця.
Він бляху в ромби краяв, мов сатин,
коли стояв над келією місяць,
блідий, як німб, загублений святим.
Тягав каміння — мурувати брами.
Стругав божник... За північ не куняв...
І так, у мислях збудувавши храми,
торгуючих із храму виганяв.